Mai mult

UN ACT PENTRU FORMAŢIILE ARTISTICE DE AMATORI

de Al. Mirodan

Acţiunea se petrece astăzi, intr-o mică aşezare muncitorească din Valea N.

Bloc nou cu două etaje : căminul burlacilor.

Aici locuiesc muncitori şi tehnicieni însărcinaţi cu întreţinerea liniilor de inaltă tensiune care alimentează cu electricitate regiunea întreagă.

E seara, destul de tirziu, pe la orele 10. La ridicarea cortinei, ni se înfăţişează o cameră simplu şi curat mobilată (divan-studio, masă, scaune, radio, etajeră cu şi pentru cărţi).

Prin geam, se zăresc lumini din loc în loc, răsfirate de-a lungul Văii.

Tot prin geam auzim căzînd ploaia, o ploaie grea, neagră, deasă, de toamnă. In scenă, EA şi EL, surprinşi în discuţie vie.

SCENA I

EA : Valentin, eşti un laş !

EL : (calm) Glumeşti, dragă.

EA : Nu glumesc. N-am chef de glume.

EL : Eu da.

EA : Eu nu, şi iţi spun cit se poate de limpede şi precis : Valentin eşti un laş.

EL : Va să zică, nu glumeşti ?

EA : Cituşi de puţin.

EL : De unde trebuie să trag concluzia că eşti serioasă...

EA : Mai mult decit serioasă : supărată. Amărîtă. Dezamăgită.

EL : De mine ?

EA : De tine.

EL : Adică de bărbatul pe care-l iubeşti.

EA : Intocmai.

EL : Fapt care, trebuie să recunoaştem, este, îndeobşte, destul de neplăcut.

EA : Neplăcut, e puţin spus.

EL : Atunci... grav.

EA : Asta-i cuvintul.

EL : Mulţumesc.

EA : Imi pare rău, Valentin.

EL : Şi mie.

EA : Imi pare bine.

EL : Oh, asta-i prea de tot...

EA : Nu e. Imi pare bine că-ţi pare rău. Imi pare foarte, foarte bine că-ţi pare rău.

EL : (sare) : Maria.

EA : Da, Valentin.

EL : N-ai impresia că exagerezi ?

EA : Nu, Valentin.

EL : Şi că totuşi, întreci măsura ?

EA : Trebuia să o întrec mai de mult. Din iunie. Era mai bine...

EL : In sfirşit, dacă ţii cu tot dinadinsul să ne certăm.

EA : Nu vreau să ne certăm. Vreau să te cert.

EL : Te priveşte.

EA : (taie) Pe mine ? Pe tine.

EL : Te priveşte... dar poate că nu vreau eu. Inchipuie-ţi că nu vreau să, cum zici tu... Să mă cerţi.

EA : Imi inchipui.

EL : Intelege dacă nu ţi-e greu, că nu-mi place să mă umileşti.

EA : Inţeleg. Nu mi-e greu.

EL : Intelege dacă binevoieşti, că orice om cu oarecare obraz, inclusiv nemernica mea faptură, are dreptul la mîndrie.

EA : Dreptul ? Datoria.

EL : Atunci ?

EA : Atunci — ce ?

EL : Atunci sper că te potoleşti.

EA : Dimpotrivă. Mă înverşunez mai tare încă.

EL : Marga !

EA : Eşti un laş Valentin. Eşti un laş !

EL : Nu permit !

EA : Ţi-am cerut voie să te critic ?

EL : Dacă asta se cheamă critică...

EA : Se cheamă.

EL : (resemnat) : Bine. Sint laş. Sint... Sint ce vrei tu.

EA : Ar fi bine să fii ceea ce vreau eu să fii. Dar nu eşti. Eşti numai laş. Atita tot. Laş.

EL : (îşi astupă urechile) : Iar tu eşti... cumplită.

EA : Nădăjduiesc din toată inima.

EL : (strigă) : Marga, ce vrei ?

EA : Să alergi 1500 metri în 3 minute şi 47 secunde.

EL : Nu pot !

EA : Nu vrei...

EL : Nu vreau, nu vreau. Cum să nu vreau... Cine n-ar voi...

EA : Doreşti, dar nu vrei. A voi, inseamnă a munci.

EL : Vrei să spui că eu nu muncesc ?

EA : Vreau să spun că nu munceşti îndeajuns.

EL : Marga, dragă, hai să discutăm omeneşte.

EA : Depinde ce înţelegi prin omeneşte.

EL : Am ciştigat anul ăsta — rectific: şi anul ăsta — campionatul ?

EA : Da, dar fără adversari. Ciobanu s-a rănit, Moscu era în examene, n-a fost nimeni să te tragă.

EL : Ce vină am eu ?

EA : Că nu te-ai... tras singur.

EL : E greu.

EA : Este.

EL : Am ciştigat Dinamoviada de la Praga ?

EA : Cred şi eu. Salinger lipsea, sovieticii aveau meci cu Statele Unite, ungurii sint ieşiţi din formă.

EL : Scurt. Care-i îndatorirea mea ? Să fiu mai bun decit ceilalţi.

EA : Nu ! Să fii mai bun decit tine. Nici Iolanda n-are, de-atita vreme adversar, pe lume. Şi ea s-ar fi putut opri liniştită, la 1,80. Tot recordmană mondială ar fi rămas. Tot campioană olimpică ar fi fost. Tot cea dintii din Europa ar fi socotit-o lumea. Şi? De ce nu s-a oprit aici ? De ce a încercat şi — deci — a izbutit mai mult ? 1,83, 1,86, 1,88, 1,90, 1,91.

EL : Ştiu. 92, 93, 94.

EA : De ce? Nu-i ameninţa nimenea întiietatea. Nici laurii. Nici fotografia din ziare. Şi totuşi cineva, pare-se o pîndea şi o pîndeşte mereu din umbră şi nu-i dă pace şi n-o lasă să doarmă împăcată lingă ştachetă. Acest cineva este ea însăşi. Acest duşman dinlăuntru care, de fapt e cel mai bun prieten, ţie Valentin iţi lipseşte. Nu ţi-a lipsit întotdeauna, dar acum îţi lipseşte. Unde s-a rătăcit ?

EL : Omul face cit poate.

EA : Da, dar poate mai mult decit face.

(Intră, mai bine spus se năpusteşte agitat foarte şi cu părul vîlvoi. Prietenul, alergător pe 400 metri plat).

PRIETENUL : Catastrofă !

EA

(arşi) : Ce s-a intimplat ?

EL

PRIETENUL : Bologa e în spital.

EL : Clacaj ?

PRIETENUL : Ar fi bine... Hepatită. Azi noapte s-a simţit rău, dimineaţa avea 40 grade, l-au dus fulger la spital.

EA : Grav ?

PRIETENUL : Se pare că nu. Doctorul Radovici era destul de liniştit, zice că e o formă uşoară, dar...

EA : (amar) : Am înţeles.

EL : Nu mai e bun pentru Norvegia.

PRIETENUL : Nu mai e. Nici pentru Norvegia, nici, probabil pentru Balcaniadă. Băieţii sint amăriţi. Vorbeam cu antrenorii, nea' Gioroiu spune că am pierdut sigur discul, pentru că Frigessen aruncă uşor 52 şi singurul dintre ai noştri care l-ar fi putut bate era Bologa. Ceilalţi...

EA : Vintilă nu trece de 51.

EL : Sebastian... dacă scoate 50, jumate... E junior dealtminteri.

PRIETENUL : Asta-nseamnă că am pierdut locul I la disc, şi dacă am pierdut locul I, am pierdut cinci puncte... Vintilă scoate numai două, Sebastian unul, şi dacă am pierdut punctele, am pierdut meciul fiindcă la celelalte probe sintem, una peste alta, egali şi era singura şansă... şi afară doar dacă... (Pauză. Tăcere generală).

EA : (nădejde) Dacă...

EL : (acru) : Dacă avem noroc.

PRIETENUL : Calculul hirtiei nu ţine seama de noroc sau de ghinion, el ţine seama de cifre. Metri, secunde, minute. Cifre. Am răsucit tabelul în toate chipurile, am luat probă cu probă şi om cu om, am adunat, am socotit, am verificat. Singura posibilitate ca să compensăm pierderea discului rămîne...

EL : Prăjina ?

PRIETENUL : Absurd. Johannessen a sărit săptămîna trecută la Hamburg 4,50... Singura posibilitate este — sau, mă rog, pare a fi, 1.500.

EL : (sare) : Imposibil !

EA : Sau posibil.

EL : Imposibil.

PRIETENUL : Nu ştiu.

EL : Ştiu eu.

PRIETENUL : Poate că ştii. Poate că nu ştii. Eu...

EL : Thomassen a scos 3,49,5... In aprilie, la Bergen.

PRIETENUL : Şi tu, 3,51,2. De acord. Te despart de el o secundă şi şapte zecimi.

EL : Uiţi de avantajul terenului? Alerg la Oslo, nu la Bucureşti.

PRIETENUL : Nu uit. Asta înseamnă încă trei zecimi.

EL : O secundă, pe puţin.

PRIETENUL : Trei zecimi. Ajunge. Dar mai sint două săptămini pînă la meci. Vineri plecăm, ajungem la Oslo în 14 seara, avem trei zile pentru aclimatizare şi antrenament. E perfect. Acum doi ani, cînd cu furtuna de la Zürich am ajuns dimineaţa la aeroport şi după-masă eram pe stadion. Două săptămîni avem aşadar cu totul, dintre care trei zile acolo, pe stadion. Două săptămîni te despart de meci.

EA : Şi două secunde de Thomassen.

PRIETENUL : O săptămînă, o secundă. Izbuteşti? Ciştigăm proba şi, dacă toate merg bine, meciul. Nu izbuteşti... (mîinile semnificativ : pierdem).

EL : Nu izbutesc.

EA : (ţîşneşte) : Era de aşteptat.

EL : Să nu izbutesc ?

EA : Să spui nu.

EL : Şi tu să spui da.

EA : (sec.) Da (Prietenului). Tu ce zici, Zoli ?

PRIETENUL : Eu... eu zic da.

EL : (acru) : Eşti generos.

EA : E şi cazul. Are încredere-n tine. (Prietenului). Şi nea Cioroiu ce zice ?

PRIETENUL : Zice şi el da, altfel nu veneam aici peste voi să vă tulbur conversaţia.

EL : Mai bine că ai... tulburat-o...

EA : Sau că ai limpezit-o (Grav) Valentin, încearcă.

EL : Ce să încerc? O minune?

EA : Poate... Incearcă să dai mai mult.

EL : Mai mult decit sint omeneşte în stare să dau ?

EA : Mai mult decit îţi închipui că eşti în stare să dai. Incearcă. Şi mai ales încearcă să te antrenezi...

EL (taie) : Mă antrenez... Eu mă antrenez în fiecare zi.

EA : Vreau să spun... să te antrenezi... altfel...

EL : Cum altfel? Eu mă antrenez... aşa cum mă antrenez. Intr-un singur fel. Există două feluri de a te antrena ?

EA : Poate. Sigur, adică. Sigur. Există un fel de a te pregăti conştiincios pur şi simplu, ca un, ca un cineva, să zicem care vine la muncă la 7 şi pleacă la 3, orice s-ar întîmpla; şi există un fel de a te pregăti, de a munci, de a fi ca... tot... ca un cineva care, dacă este solicitat de altcineva... de un om... un om oarecare venit în goană, tirziu, la 3 fără un minut să ceară o mînă de ajutor, nu-i închide uşa-n nas şi mai rămîne un minut, două, zece... Cu toate că nu-l sileşte nimeni. Cu toate că salariul lui nu creşte din pricina asta. Cu toate că are dreptul să plece acasă, liniştit şi cu conştiinţa împăcată, la orele 3... Dar există, trăieşte ceva în sufletul lui care-l îndeamnă să rămînă mai mult... să... nu găsesc cuvîntul... să dea mai mult. Mai mult decit „trebuie". Priveşte-n jurul tău, Valentin : nu vezi că toţi oamenii dau mai mult? Mai bine înseamnă mai mult... Mircea, fratele meu, îl ştii, lucrează la laminoare la „Republica". Opt ore munceşte şi munceşte bine. După schimb îşi ia cărţile şi se aşază în bancă la cursul seral. De ce? Il sileşte careva? Nimeni. Nimic. Nicicum. Il aţîţă ciştigul ? Ciştigă îndeajuns. Atunci? (o clipă). Se ridică ştacheta... se ridică ştacheta... Blocul ăsta în care locuieşti aici la căminul burlacilor e construit cînd ?

EL : In '59.

EA : E un bloc bun, cinstit, nimic de zis. Are camera patru pereţi, are lumină, căldură, apă, are tot ce-i trebuieşte unui om să se simtă om. Blocul de peste drum unde stau eu, a fost gata în primăvară. In 1963. L-ai văzut. L-ai cercetat. L-ai invidiat şi m-ai invidiat. Uşile sint mai cu eleganţă alcătuite, ferestrele mai largi, să sporească lumina, în vestibul a apărut o nişe pentru frigider şi în cameră un intrind pentru televizor. De ce? Dintr-o sete de sus stîrnită şi intrată în singele şi nervii fiecăruia, dintr-o sete de mai bine. De mai mult decit nevoia fiecăruia. De mai mult decit obligaţia „legală". De mai mult decit norma. Ce-i cu setea ta? De ce, de la o vreme, e potolită atit de uşor... atit de uşor...

EL : Atit de uşor... Alerg în fiecare zi cinci kilometri.

EA : Aleargă şapte.

EL : Fac zece sprinturi.

EA : De ce nu cincisprezece ?

EL : Două maiouri schimb după fiecare antrenament. Două maiouri îmbibate de sudoare.

EA : Schimbă trei. Săptămînile care urmează schimbă trei.

O VOCE FEMININA DIN CULISE : Prost. Opriţi !

(Intră din culise, cu un caiet în mînă şi enervată o fată despre care aflăm acuma că, lucrind împreună cu cei de mai sus, este în ceasurile libere regizoare de teatru, amatoare bineînţeles. Asemeni, adică, celor trei tineri care repetă seara, după lucru, o piesă scurtă închinată atletismului. Lumina se modifică oarecum, subliniind trecerea de la teatru, la „pauză". Eventual, în acelaşi scop, Ea, El şi Prietenul vor înfăptui citeva mişcări şi acţiuni la modul actorului în pauză ca, aprinderea unei ţigări. Oricum schimbarea locurilor, scoaterea poate a unui tricou de atletism...

Actorii sint de fapt nişte tineri muncitori care pregătesc o piesă pentru Concursul pe ţară al formaţiilor artistice de amatori. El : electrician. Il cheamă Vinea.

Prietenul: electrician. Il cheamă Zecheru.

Ea lucrează la contabilitate. O cheamă Mariana. Numele regizoarei, Elena.

Dar, să o ascultăm).

ELENA : Prost. In loc să crească, slăbeşte...

PRIETENUL : (frint) : De ce, soro ?

ELENA : Asta ştiţi voi, nu eu. Slăbeşte, descreşte, cade. Ori aici e nodul piesei. Aici, după ce fata şi Zoltan...

PRIETENUL : Zoltan II.

ELENA : Ştiu... Şi Zoltan II. L-au... lucrat bine pe Valentin. Izbind în inerţia şi împăcarea lui cu mediocritatea, aici trebuie să simţim că eroul e tulburat, chiar dacă nu arată încă prin vorbe, că asprimea tovarăşilor săi îl clinteşte din moleşire, că încet-încet pe nebăgate de seamă se string norii din conştiinţa lui şi se apropie izbucnirea furtunii. Vreau să presimt şi să simt aici în ultimele replici că se dezlănţuie furtuna.

(Ploaia care bate de la începutul scenei s-a înteţit de citeva clipe şi întîmplător afară s-a dezlănţuit furtuna. O furtună cumplită, cu tunete şi fulgere).

EA : (umor neliniştit) : S-a dezlănţuit !

(Toată lumea e neliniştită şi în stare de veghe).

EL : (încordat) : Nu-mi place...

PRIETENUL : Anul trecut, ţii minte, în august...

EL : (ca mai sus) Ţin minte.

PRIETENUL : Ne-a prins furtuna pe traseu. Eram în schimbul de noapte. Aia furtună !

ELENA : Merge şi asta.

EL : Da, nu e de lepădat.

PRIETENUL : Totuşi, furtuna noastră, vreau să zic, aia din vară... era... cum să zic...

EL : Vorbeşti prostii...

PRIETENUL : Imi pare rău, nea' Fane... Uiţi că s-au prăbuşit stilpii de la Văgăuna...

EL : Nu uit.

PRIETENUL : Şi că eram în schimb şi am umblat pe traseu toată noaptea.

EL : Nu uit.

PRIETENUL : Doisprezece kilometri. Şi că...

EL : Nu uit, Zechere.

(Incordat, încordat...)

EA : Cine-o fi de schimb?

PRIETENUL : Acum? Eu l-am lăsat pe Grigore, nea' Fane pe Ulysse.

ELENA (ride) : Ulysse...

PRIETENUL : Băieţi de. Se descurcă ei... (cască) M-a lovit un somn...

(Trăznet, mai puternic parcă decit cele de dinainte şi brusc, întuneric.

Intuneric în cameră.

Intuneric, aşa cum vedem privind pe fereastră, şi afară, pînă departe pe valea toată.

Intuneric.

Chipurile oamenilor abia se desluşesc, Glasurile, în alarmă, se întretaie).

EA : Scurt circuit !

ELENA : S-a stins peste tot...

PRIETENUL : Stilpii de la Văgăuna !

EL : Băieţii...

PRIETENUL : Ca-n vară, nea' Fane, ca-n vară.

EA : Luminări, Vinea, ai luminări ?

EL : In sertar. (aprinde un chibrit, luminind uşor scena. Prietenul aprinde, la rîndu-i, o brichetă. Ţigări lucind roşu în întuneric).

EA : (după ce a căutat şi găsit luminări le aprinde) : Măcar să vedem ceva... Ce furtună... Mă ia cu tremurul. Şi nici o licărire nicăieri.

PRIETENUL : Şi plouă... şi plouă... Vai de capul...

EL : (scurt) : Zecheru...

PRIETENUL : Da, nea' Fane.

EL : Haide.

PRIETENUL : (nu înţelege) : Unde ? (a înţeles) Ah... M-am topit după echipament. Te aştept jos. (Iese).

EA : Unde te duci ?

ELENA : Unde plecaţi ?

EL : La stilpi. La stilpii de la Văgăuna (Iese prin dreapta).

(CORTINA)

SCENA A II-A

Citeva ceasuri mai tirziu. Către dimineaţă. Dar nu s-a luminat încă. Nici afară. Nici înlăuntru. Un muc de luminare, pe sleite, împrăştie o fărîmă de lumină, cu ajutorul căreia percepem, anevoie însă, trupurile ostenite ale celor două fete. Doborîte de aşteptare şi somn. EA şi Elena au adormit pe scaune, cu capul pe masă. Deodată, brusc, lumina electrică înălbeşte camera.

Şi în acelaşi timp, prin fereastră, ne izbesc luminile de peste drum, ţîşnite violent şi revărsate în valea cea mare.

Fetele, speriate, tresar, se zbuciumă ca fiinţele cu somnul chinuit şi se trezesc.

EA : (abia dezmeticită) : Lumină! S-a reparat.

ELENA : Adormisem. Cit o fi ceasul ?

EA : (ceas) : Cinci.

ELENA (realizind trecerea timpului) : Cit ?!

EA : Şi zece. Cinci şi zece.

ELENA : Au plecat de la nouă... (Face mişcări întru dezmorţire. Ea o imită). Mi-e frig... Am îngheţat toată. Am amorţit.

EA : Sinistră noapte. Aş bea un ceai... Ce-o fi cu băieţii ? (Elena tace). De ce taci ? Crezi că li s-a întîmplat ceva ?

ELENA (scuturind o idee) : Nu, nu... mă gindeam... aşa...

EA : Da...

(Tăcere).

ELENA : Mariana !

EA : Da...

ELENA : Il iubeşti ?

EA (stingaci exprimată mirarea) : Pe cine ?

ELENA (să fim serioşi) : Ei !

EA : Cred că da. Şi acuma, după noaptea care-a fost, în orice caz...

ELENA : Ce noapte... (pune un reşou în priză, caută şi găseşte repede ceaiul întrucît în camera aceasta de burlac se găsesc cam toate peste tot şi la îndemînă şi apa din ibric porneşte a se încălzi).

EA : Ce băieţi... Sint băieţi buni... Foarte buni amîndoi.

ELENA : Sper că n-au păţit nimica.

EA : Nădăjduiesc. Nu, nu cred că li s-a întîmplat ceva... Ştii... Lenuţo...

ELENA : Ce ?

EA : Să nu-ţi rîzi de mine.

ELENA : Spune...

EA : Ciudat. Mă simt prost.

ELENA : Ai ceva ?

EA : Nu, nu asta. Mă simt prost în alt fel, parcă mi-e ruşine... Ştii, aseară...

ELENA : Draga mea, tu aiurezi... (apa a dat în clocot, Elena umple ceştile de ceai şi întinde una prietenei sale) Bea...

EA (ia ceaşca şi bea) : E grozav... Nu aiurez. Poate spun prostii, dar nu aiurez... Ştii aseară cînd repetam... m-a trecut adineaori un gînd că eram atit de aspră cu Fane.

ELENA : Cu Valentin, adică. Pe el îl certai...

EA : E-adevărat, dar eu îl vedeam în faţa ochilor pe Vinea, ...pe nea' Fane... Şi eram atit de rea cu el... şi îi dădeam lecţii de voinţă şi... de eroism şi... spun prostii... ştiu... dar adineaori parcă mi-era ruşine la gîndul că îl învăţam cum trebuie omul astăzi să dea mai mult şi... ce înseamnă asta... şi... ţi-am spus să nu rîzi de mine... după aceea el a plecat pe traseu, deşi nu-l obliga nimeni că fusese în schimbul de zi... în sfîrşit, şi... cine ştie... (tremur şi parcă o umbră de plins).

ELENA : A fost o întîmplare că...

EA : Da, o întîmplare... dar...

(Paşi pe scară. Paşi rari, de om ostenit).

ELENA : Vine cineva... (sare) Vin ! S-au întors.

(Paşii se apropie, îi auzim, şi e limpede că avem de-a face cu un singur bărbat care urcă scările).

EA : Un singur om. Nu-s doi. E unul singur.

(Paşii s-au oprit în faţa uşii, o bătaie apoi uşa se deschide şi intră Prietenul. E frint, ud leoarcă, mînjit de noroi).

PRIETENUL (după ce-a aruncat o privire fulger prin încăpere) : Bună dimineaţa... aş bea şi eu un ceai.

EA :

(se reped la el, îl îmbrăţişează) : Dezbracă-te.

ELENA

Hai să te speli.

Eşti îngheţat tot...

PRIETENUL (scoţîndu-şi mantaua de ploaie şi cizmele) : De ce nu v-aţi culcat ? Eh, asta-i bună... (Elena pregăteşte un ceai).

EA :

Şi... Vinea ?

ELENA :

PRIETENUL (soarbe ceaiul, pricină pentru care întîrzie cu răspunsul) :

EA : Fane ?

PRIETENUL : Ai ?... Ah, vine. S-a intilnit pe drum cu inginerul nou, de la staţie, şi...

(Răsuflet de uşurare în cameră, Paşi pe scară. Intră EL.

Aceeaşi oboseală, aceleaşi urme de furtună şi trudă pe chip şi îmbrăcăminte).

EL : Ce surpriză ?... V-am zimbit.

(Fetele se reped întru primire, Mariana ilustrîndu-se chiar prin oarecare exces de zel).

EA :

N-ai nimic ?...

ELENA :

EL (se dezbracă) : Nimic... Ce să am ?... Adică da... (deschide uşiţa etajerei şi scoate o sticlă de coniac „Cinci stele"). Un „cinci stele" tot mai am.

PRIETENUL : Cum de nu m-am gindit ? (Lasă ceaşca de ceai şi colaborează la turnarea lichidului cinstit în pahare).

EL : Eşti tînăr, Zechere, eşti tînăr (oftat profund şi filozofic, însoţind degustarea sticlelor) Eh, doamne, doamne...

ELENA : (izbucneşte) : Dar vorbeşte o dată! Spune ceva ! Cum a fost... ?

EL (fără grabă) : Cum să fie ?

PRIETENUL (care ştie multe) : Ehe...

EA : Vreun accident ?

EL : Nu... Stilpii de la Văgăuna, iarăşi, bineînţeles, a căzut trăznetul pe vreo doi... pînă să restabileşti legătura... Dar a mers. Ulysse şi Grigore se cam speriaseră la început, dar... L-am cules în drum şi pe Ciobotaru, a venit şi inginerul cel nou, ăla spălăcitu, cum îi zice ?

PRIETENUL : Doru.

EL : Doru. (frint). Pic de somn. (Se lasă pe spate)

ELENA : Gata (fetei). Să plecăm. (Băieţilor). La culcare. Repede...

EL : (tresare ca trezit din somnolenţă şi bolboroseşte) : Care culcare ? (se şterge la ochi) Cit e ceasul ?

EA : Cinci jumate. E cazul să dormiţi... Pînă mîine...

EL : Nu ! (sare de pe scaun). Nu mă culc. Dacă adorm, e jale... nu mă mai trezesc pînă la prînz... Şi dacă mă scol la şapte, nu mai sint bun de nimic toată ziua. Parc-aş fi bolnav, mă ard creierii, dacă dorm numai două ore. Mai bine lipsă. O cafea sălbatică şi gata... La şapte intru în schimb (pentru Zecheru care, săracu, sforăie pe scaun). Intrăm în schimb. (Strigă). Intrăm în schimb !

PRIETENUL (sare speriat) : Intrăm. Da. Intrăm. (Dă mecanic, să se ridice). Am întîrziat ?

(Fetele rîd).

EA : Potoleşte-te. E abia cinci şi jumătate. (Zecheru, dumirit, — într-adevăr — se potoleşte).

EL : Trebuie să facem ceva pînă la şapte.

PRIETENUL (timid, o idee) : Gimnastică ?... Ştiu zece mişcări. (Schiţează prima din cele zece dar este reprimat cu străşnicie şi la vreme).

EL : Destul. Dacă-ţi închipui că mă ridic de pe fotoliul ăsta cinstit, te înşeli amarnic... Să repetăm... Da. Să repetăm.

PRIETENUL : Ce să repetăm ?

ELENA : Piesa ?

EL : Piesa.

(Uluire şi tăcere).

EA : Acuma ?

EL : Acuma... Dacă nu sînteţi obosite...

ELENA : Noi ? (Schimb de priviri cu Mariana, care, buimacă nu găseşte răspuns). Bine... Deşi, la ora asta...

PRIETENUL (căscînd) : Eu de obicei... la cinci dimineaţa mă dau jos din pat şi repet o scenă de Shakespeare. Alaltăieri, de pildă...

EL : Gura !

PRIETENUL („smirnă") : Mormînt, nea' Fane.

ELENA (hotărîtă) : Atunci, începem. De la „Ce să încerc, a, o minune".

EL : Asta o spun eu.

ELENA : Da. Toată lumea îşi ocupă locurile din scena întîi.

(Şi într-adevăr personajele, fără a se produce de fapt mari schimbări, îşi reiau locurile iniţiale. Doar Vinea, acum iarăşi „Valentin", va rămîne în fotoliu, cum a rugat, aceasta fiind de altfel, poziţia sa din „piesă". „Mariana" tulburată de întorsătura lucrurilor se pregăteşte să dea replica).

ELENA : Gata ?

EA : Gata.

PRIETENUL : In regulă.

ELENA (se retrage în colţul din stînga, urmărind după text. Lui Vinea) : Dă-i drumul.

EL : Ce să încerc, o minune ?

(Tăcere. Mariana întîrzie citeva clipe).

ELENA (Marianei) : Mariana, ce-i cu tine ?

EA (parcă ar scutura un gînd) : Iertaţi-mă ...m-am încurcat.

ELENA : Incă o dată.

EL : ...Ce să încerc ? O minune ?

(Continuare în pag. a 3-a)